

στόλου· καὶ τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν ἐνίκησε τὸν Βουζαντινὸν στόλον καὶ ἠνάγκασε τὸν ναύαρχον Σεϊ-δαλὴν ἵνα ζητήσῃ συνθήκας, ἀλλ' ὁ Λάμπρος λαμπρὰν καὶ πλήρη θέλων τὴν νίκην καὶ καταστροφὴν τῶν ἐχθρῶν, ἀπένευσε ὑπ' ἀλαζονείας, καὶ εἰς τὴν αὖριον ἀνέβη τὴν συνθηκολογίαν. Διὰ τὴν ἔφειξιν ὅμως καὶ τοῦ Ἀλγερινοῦ στόλου πανταχόθεν πολέμησις διελύθη ὁ Ἑλληνικὸς· ὁ δὲ Λάμπρος μόλις ἐσώθη διὰ λέμβου ἐπὶ τοῦ Γαυρίου· κρυφθεὶς δὲ παρὰ τῶν κατοίκων ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, μετέβη εἰς Κέα, ὅθεν ἀπῆλθεν ἀποκλεισθεὶς· κατέλιπε δὲ τὸ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἑκτοτα περιφερόμενον δίστιχον τοῦτο, μαρτύριον τῆς ἥττας αὐτοῦ·

«Σὰν σοῦ ξαναρέση, Λάμπρο
Ξαναπέρν' ἀπὸ τῆς Ἀρόρου».

Λέγουσιν ἔτι οἱ κάτοικοι, ὅτι καὶ ὁ Συναΐβιν, (1807) ναύαρχος τῆς Ῥωσσίας, πολεμῶν τοὺς Τούρκους, ἐστάθμευσε μετὰ τοῦ στόλου κατὰ τὴν θέσιν τοῦ Γαυρίου Φούρνους, κειμένην κάτω τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐνθα κλιβάνους κατεσκευάσεν εἰς ἀρτοποιίαν, καὶ νῦν κέραμοι σώζονται. Ἐκ τούτου δὴλον, ὅτι πολὺ αὐτόθι διέτριψε, καὶ ἴσως διὰ τὴν ἐγγὺς τοῦ Καφηρέως θέσιν, εἰς συνάντησιν τοῦ Τουρκικοῦ στόλου· ἄπορον δὲ, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἱστορικῶν ἀναφέρει τοῦτο. Ἐτι δὲ παρὰ τὸν Ἅγιον Σώστην ἐγένετο (1825) περίφημος ναυμαχία τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Τούρκων τῶν ὑπὸ τὸν ἀρχιναύαρχον Χοσρέφ'· τούτου τὰ πλοῖα διὰ τὸ πλῆθος, μέχρι τῆς ἀντικρῆ νησίδος Καβομαντέλου ἐφθانون τότε, ὡς λέγουσιν οἱ κάτοικοι, θεαταὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Τουρκικοῦ στόλου.

Κατὰ τὸν δῆμον τοῦ Γαυρίου εὑρον τὸν Ἰανουάριον 1866 τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς, μετακομισθεῖσας ἀλλαχόθεν.

4

ΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΕΣ ΕΠΑΡΧΟ(ΥΝΤ)ΟΣ ΔΡΙΣΤΕΟΥ
ΝΙΚΑΝΩΡΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΔΗΜΕΑΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥ ΚΑΙ Ο ΤΑ-
[ΜΙΑΣ
ΕΒΔΟΜΙΣΚΟΣ ΔΡΙΣΤΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΙΝΕΟΥ ΟΥΛΙΑ-
[ΔΗΣ ΠΑΜΦΙΛΟΥ
ΜΕΝΑΝΑΡΟΣ ΠΕΡΣΟΥ ΚΑΙ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΥΠΟ-
[ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη σώζεται ἐπὶ τοίχου τῆς Ζωοδόχου πηγῆς, ἀνήκουσα τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις, καὶ μετακομισθεῖσα πιθανῶς ἐκ Παληαπόλεως. Ἴδε καὶ Λεβ. ἐπιγρ. Ἑλλ. καὶ Λατ. ἀριθ. 472 καὶ Λουδοβίκον Ῥόσσιον ἐπιγρ. ἀνέκδοτ. Ζ'. 87.

2

Σ)ΩΤΗΡΙΚΑΙ
ΚΤΙΣΤΗ ΤΗΣ
ΟΙΚΟΥΜΕ
ΝΗΣ ΑΥΤΟ

ΚΡΑΤΟΡΙ Δ
ΔΡΙΑΝΩ Ο
ΔΥΜΠΙΩ.

Αὕτη κεῖται ἐπὶ τοίχου ἐργαστηρίου ἐν Γαυρίῳ, μετακομισθεῖσα ἐκ Παληαπόλεως, ἀφιερωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀνδρίων τῷ Ἀδριανῷ.

3

ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΗ
ΜΕΛΑΝΩ

Αὕτη κεῖται ἐπὶ τοίχου ἐργαστηρίου κατὰ τὸ χωρίον Γαύριον, εὑρεθεῖσα τὸ 1847, καὶ ἔστιν ἀναθηματικὴ ἀδελφαῖς πιθανῶς ἡ μητρὶ καὶ θυγατρὶ. Κατὰ τὸ αὐτὸ χωρίον ἐπὶ τοίχου σώζεται καὶ ψήφισμα, μετακομισθὲν ἐκ Παληαπόλεως, καὶ αὐτόθι ἐπὶ τοίχου ἄγαλμα γυναικὸς ἀκέφαλον, ἐκ Παληαπόλεως μετενεχθὲν, ὡς λέγουσιν οἱ κάτοικοι.

4

+ CYMEΩΝ ΕΠΙΣΚ
°
ΠΕΥΡΑΣ ΤΖΙΑΣ ΘΕΡ
°
ΜΙΩΝ 4594. Ν
ΜΗΝΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙΩ 15.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη σώζεται ἐπὶ τοίχου τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, γραφθεῖσα τὸν Ἰανουάριον 4594 καὶ ἀφιερωθεῖσα τῷ ἐπισκόπῳ Συμεῶνι, ὅστις πιθανῶς ἐνταῦθα ἐξορισθεὶς ἐτελεύτησεν. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δὴλον, ὅτι τὸν χρόνον τοῦτον αἱ νῆσοι Σύρος, Κύθνος καὶ Κέα ἀπετέλουν μίαν ἐπισκοπὴν.

Κ. Α. ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ (ιατρός.)

Η ΧΑΡΑ ΠΡΟΞΕΝΕΙ ΤΡΟΜΟΝ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλάδ. 510.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ (μόνος). Ὁ ταλαίπωρος νέος, κάμνει ὅ,τι εἴμφορεῖ... πρέπει νὰ εἶμαι δίκαιος, εἶναι ἀφρωσιωμένος, καὶ ἂν δὲν ἔβλεπε τὴν Λευκὴν ὅτε ἦτο πολὺ νέα, πρὸ καιροῦ θὰ ἦτο τρελλὸς δι' αὐτήν· ἀλλὰ εἶναι τόσο εὐμορφος! θὰ τὴν παρατηρήσῃ ἐπὶ τέλους. (Βλέπων εἰσερχομένην τὴν Λευκὴν ἐνθ' ἑαυτὴν). Αὕτη εἶναι!... αἰωνίως κλαίει... εἶναι ἀπελπιστικόν... (Κλείει τὴν θύραν).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ, ΛΕΥΚΗ.

ΠΕΤΡΟΣ. Κυρία Λευκὴ, τί κάμνετε λοιπόν; μὲ ὑπεσχέθητε νὰ μὴν κλαίετε πλέον. (Κάθηται πλησίον τῆς).

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατηθῶ, Πέτρε. Γνωρίζεις ἐκεῖνας τὰς ὥραιας παιωνίας τὰς ὁποίας πρὸ δύο ἐτῶν ἐφυτεύσαμεν, ὁ Ἀδριανὸς καὶ ἐγώ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί, ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν μεγάλην πρασιάν. Αἱ λοιπὸν;

ΛΕΥΚΗ. Λοιπὸν, Πέτρε, τώρα ἤνθησαν, καὶ εἶναι τόσο ὥραιαι, τόσο ὥραιαι! . . . ὦ! τί δυστυχία!

ΠΕΤΡΟΣ (τεταραγμένος). Δὲν βλέπω τὴν δυστυχίαν . . . Ἐμπρός, θάρρος.

ΛΕΥΚΗ. (κλαίουσα). Δὲν βλέπεις τὴν δυστυχίαν! . . . λοιπὸν δὲν ἐννοεῖς τίποτε! ὁ ταλαίπωρος ἀδελφός μου! τὰς εἶχαμεν φυτεύσει μαζύ . . . μαζύ! καὶ τώρα μόνη τὰς βλέπω ν' ἀνθίζουν! . .

ΠΕΤΡΟΣ (συγκεκλιγμένος). Ἐννοῶ . . . ἐννοῶ . . . ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε λυπηρότερον τοῦ συνήθους.

ΛΕΥΚΗ (ἐγειρομένη μεταβαίνει πρὸς τὰ ἀριστερά ὡσαύτως καὶ ὁ Πέτρος ἐγείρεται). ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ τὰ εἶχα λησμονήσει αὐτὰ τὰ ἄνθη . . . ἐπεριπάτουν ἡσύχως εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν τῶν λευκῶν, ὅπου πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν δὲν εἶχα ὑπάγει. . . Αἰφνης εἰς τὴν στροφὴν τῆς δεινδροστοιχίας, βλέπω μεταξὺ τῆς χλόης μέγαν σωρὸν μεγάλων ἀνθέων κοκκίνων! . . καὶ τί ὥραϊον κόκκινον! . . ἀνεγνώρισα ὅτι ἦσαν ἐκεῖνα τὰ ὁποία, . . τότε . . . δὲν τὸ ἐπερίμενα καὶ ἐταράχθην ἐσκέφθην ὅτι ἐκεῖνος . . . δὲν θὰ τὰ ἴδῃ ποτέ! . . καὶ αὐτὸ τόσο μὲ ἐτάραξεν, ὥστε ἐφυγα τρέχουσα διὰ νὰ μὴν ἴδῃ ἢ μὲ μὰ ὅτι κλαίω.

ΠΕΤΡΟΣ (ὠργισμένος). ὦ! αὐτὰ εἶναι παιδαριώδη, ἔπρεπε νὰ τὸ προβλέψετε, τί διάβολον! εἶναι πρᾶγμα ἀπλούστατον, συμβαῖνον καθ' ἡμέραν. Φυτεύεις θάμνον μὲ κάποιον ἄλλον, χάριν διασκέδασις, καὶ ὅταν ἔρχεται ἡ ἀνοιξίς, ὁ ἄλλος μὲ τὸν ὅποιον . . . τὸ ἐφύτευσε . . . δὲν φαίνεται πλεον εἰς τὸν κήπον . . . κόπτεις τὰ ἄνθη . . . ἄνευ αὐτοῦ . . . ὁ κόσμος ὅλος τὸ γνωρίζει . . . δὲν βλέπω αἰτίαν δακρύων (Κλαίει καὶ δυσχεραίνει). Ἐμπρός, ἔμπρός! Ἔσο γενναϊότερα, καὶ συλλογίσου ὅτι ἐὰν δὲν προσέξῃς νέον δυστύχημα εἴμπορεῖ νὰ συμβῇ. Ναί, ἀγαπητὴ μου Λευκή, σὲ τὸ εἶπα ἤδη, ἡ μήτηρ σου μὲ ἀνησυχεῖ, ἡ ὑγεία της δὲν ἀναλαμβάνει. Κλαίει νύκτας ὁλοκλήρους, ὁ παραμικρὸς κρότος τῇ φέρει παλμούς, ἐνεκα τῶν ὁποίων ὠχρίᾳ καὶ ἐρυθρίᾳ ἀκαταπαύστως . . . Ἄς μὴ ἀπατώμεθα, ἐὰν δὲν συμφωνήσωμεν ὅλοι διὰ νὰ τὴν διασκεδάσωμεν καὶ τῇ ἀποδώσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ζωῆς, ἡ λύπη θὰ τὴν φονεύσῃ.

ΛΕΥΚΗ. Τί νὰ κάμωμεν, Πέτρε; πῶς νὰ τὴν θεραπεύσωμεν;

ΠΕΤΡΟΣ. Πρέπει πρῶτον νὰ μὴ κλαίῃς ἀδιακόπως, καθὼς κάμνεις, πρέπει νὰ τὴν διασκεδάσῃς, γὰρ τὴν ἀναγκάσῃς νὰ ἐξέρχεται.

ΛΕΥΚΗ. Αὐτὸ μάλιστα ἔκαμα, καὶ ἤμην πρὸ ὀλίγου πολὺ εὐχαριστημένη . . . Ὀμιλεῖ μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος . . . ἐγένετο λόγος διὰ τὰς ἐργασίας· οἱ ἐργάται θὰ ἔλθουν τὴν δευτέραν. Ἐχαιρόμην τόσο, διότι συγκατετέθη εἰς ὅ,τι τῇ ἐζήτησα, ὅτε εἶδον τὰ ἄθλια ἐκεῖνα ἄνθη καὶ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Πάλιν! Δὲν θέλω πλέον νὰ προσφέρῃς ἐνώπιόν μου τὸ ὄνομα τῶν κακῶν ἐκείνων ἀνθέων! . . . Σφύγγισε τὰ μάτια σου καὶ πῆγαινε νὰ εὕρῃς τὴν μητέρα σου . . . τρέχουσα . . . αὐτὸ θὰ σὲ δώσῃ χρῶμα . . . Καὶ πρὸ πάντων κρύψε τὰ ἔχνη τῶν δακρύων . . . Προσπάθησε νὰ μειδιάσῃς ὀλίγον, σοφίσου τίποτε εὐχάριστον . . . ὑπόθεσε ὅτι καλὸς νέος, ὃς τις φαίνεται ὅτι δὲν σὲ συλλογίζεται, ἔρχεται ἐξαίφνης καὶ σὲ ζητεῖ εἰς γάμον.

ΛΕΥΚΗ. Καλὸς νέος;

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν ὀμιλῶ περὶ τοῦ κυρίου Ὀκταβίου.

ΛΕΥΚΗ. (μειδιῶσα) Τοῦ κυρίου Ὀκταβίου!

ΠΕΤΡΟΣ. Ἄ! Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἴδου τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο μειδιάμα· ἡ χαρὰ ὅλων . . . Χρόνους καὶ καιροὺς δὲν τὸ εἶδαμεν! Μειδιάσε, μειδιάσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὴν μητέρα σου . . . πῆγαινε, πῆγαινε· αὐτὸ θὰ τὴν ὠρελήσῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο . . .

ΛΕΥΚΗ. ὦ! εἶσαι καλὸς, Πέτρε, πάντοτε μὲ ἐμπνέεις γενναιότητα! Εἶχαμεν ὅλοι παραζαλισθῇ . . . καὶ σὺ ὑπῆρξες ὁ πατήρ μας! . . . μὲ τόσῃ λεπτότητι ἐπεριποιήθης τὴν μητέρα μου, τόσο ἐπιτηδείως τὴν προετοίμασες νὰ ἀκούσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν τρομερὰν ἐκείνην δυστυχίαν! . . . Δὲν λέγω τίποτε, ἀλλὰ αἰσθάνομαι τί σὲ χρεωστοῦμεν. Ναί, ἡσύχασε, σὲ γνωρίζω καὶ σὲ ἀγαπῶ πολὺ! Ἀλλὰ βλέπω ὅτι καὶ σὺ κλαίεις, σὲ ἔπιασα! δὲν ἠμπορεῖς νὰ μὲ ἐπιπλήξῃς! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, (κλαίων). Λέγεις πράγματα . . . (δυσανασχετῶν) ἡσύχασε, μὴ με συγκινῇς, μὴ με ἀφαιρῇς τὴν δύναμίν μου.

ΛΕΥΚΗ. Πῶς! Δὲν θέλεις νὰ σὲ εἶπω ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι εἶσαι καλός; . . . Αἱ! λοιπὸν θὰ σὲ εἶπω ὅτι εἶσαι ἐξυπνότατος.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐγώ;

ΛΕΥΚΗ. Καὶ ὅτι ἂν καὶ ἔχεις βλακῶδες ὕφος καὶ φορεῖς σκουλαρίκια . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐχω ὕφος βλακῶδες;

ΛΕΥΚΗ. Ναί.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἄ! . . . Αἱ! λοιπὸν! ἂν καὶ ἔχω βλακῶδες ὕφος καὶ φορῶ σκουλαρίκια τί ἡξεύρω νὰ κάμνω;

ΛΕΥΚΗ. Ἡξεύρεις νὰ μαντεύῃς πράγματα μυστηριώδη τὰ ὁποία κάνουν ἄλλος δὲν μαντεύει . . . Ἐμπατεύεις εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου.

ΠΕΤΡΟΣ. (μειδιῶν) Αἱ! τί σημαίνει τοῦτο; Ἐξυγῆσου.

ΛΕΥΚΗ. Ὅχι, ὅχι, δὲν θέλω . . . δὲν θέλω νὰ εἶπω τίποτε περισσότερον· θέλω μόνον νὰ σὲ ἀποδείξω ὅτι σὲ γνωρίζω, ὅτι ἐκτιμῶ κατ' ἀξίαν τὰς πράξεις σου καὶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολὺ.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀλλὰ τέλος πρέπει . . .

ΛΕΥΚΗ. Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ! . . . ἡ μαμμὰ μὲ περιμένει διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὑγίαινε! (Ἐπιστρέφουσα ἀριστερόθεν τοῦ Πέτρου, ταπεινῇ τῇ φωνῇ) Δὲν εἶπες τίποτε εἰς κἀνένα, Πέτρε, ἀλήθεια;

ΠΕΤΡΟΣ. (πονηρῶς) Περί τίνος πράγματος;

ΛΕΥΚΗ. Περί τῶν ἀνακαλύψεών σου.

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅχι.

ΛΕΥΚΗ. ὦ! σὲ παρκαλῶ, φύλαξε τὸ μυστικόν . . . ἐάν ἡ μαμμὰ τὸ ἐνόει . . . θὰ ἐλυπεῖτο ἀκόμη περισσότερον . . . Ἐπειτα καὶ ἐγὼ, Πέτρε, ἔχω ἀξιοπρέπειαν . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Τὸ κάτω κάτω, ἴσως δὲν εἶναι καὶ ἀληθινόν.

ΛΕΥΚΗ. (ζωηρῶς) ὦ! ἀληθέστατον.

ΠΕΤΡΟΣ. (ὁμοίως) Ἀ! λοιπὸν ὁμολογεῖς;

ΛΕΥΚΗ. Τίποτε . . . τίποτε . . . Ὑγίαινε, Πέτρε, Ὑγίαινε! (ἐξέρχεται καὶ ἡ θύρα κλείεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΠΕΤΡΟΣ (μόνος).

Ἀγγελικὴ κόρη! αὐτοῦ τοῦ εἶδους αἱ γυναῖκες μὲ ἀρέσκουν! αὐτὰς ἀγαπῶ. (Καταβαίνει καὶ ἀνοίγει τὸ παράθυρον). Δὲν ἀγαπῶ τοὺς μεγαλοσχημούς ἐκείνους· χαρακτηρὰς μὲ τὰ μεγάλα αἰσθημάτων μὲ τρομάζουν. (πλησιάζει τὴν τράπεζαν εἰς τὴν ἐστίαν). Ἡ περὶφημος Ματθίλδη τὴν ὁποίαν ὅλοι ἀγαποῦν, ἐμὲ μὲ ἀγριεύει. Τὴν ἀνομάζουν γυναῖκα μεγαλοφυῆ . . . αἱ καλὰ! καὶ τί μὲ μέλει ἐμὲ διὰ τὴν μεγαλοφυῆν της! δὲν μὲ μέλει καθόλου, τὸ λέγω μετὰ παρρησίας. (Γαποθετεῖ θρανίον ἐπὶ τοῦ προσκηνίου). Ἡ μόνη συγγνώμη διὰ τὴν μεγαλοφυῆν της εἶναι ὅτι ἐξωγράφησεν ὥραιότητα τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπητοῦ μας τέκνου· ἂν καὶ τῷ ἔδωκεν ἡθὸς ζοφερόν καὶ αὐστηρόν τὸ ὅποιον δὲν εἶχε . . . τὸ ὅποιον δὲν ἔχει . . . διότι ὅσον καὶ ἂν κλαίουν . . . ἐγὼ εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ ὅτι ἀπέθανεν. Ὅταν μὲ διηγούνται ἔλας τὰς λεπτομερείας τοῦ φρικώδους θανάτου του, καὶ μὲ δεικνύουν τὰ φερέματά του τρυπημένα ἀπὸ σφαῖρας, τὰ γράμματα τὰ ὅποια εὗρέθησαν ἐπάνω του, τὸ χαρτοφυλάκιον, τὰ χαρτιά του, ἐκεῖνα ἐκεῖ (Δεικνύει τὴν πρὸς ἀριστερὰν θύραν) ἐν τούτοις πάλιν ἐγὼ λέγω ὅτι ὅλ' αὐτὰ δὲν ἀποδεικνύουν τίποτε. (Τινάσσει

τὰ προσκεφάλαια τοῦ ἀνακλιντροῦ). Ἡ ἔκθεσις τοῦ πλοιάρχου βεβαιώνει ὅτι τὰ ἐνδύματα ταῦτα ἐκάλυπταν τὸ σῶμα νέου ἀποθανόντος πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ κατῆντων ἀγνώριστα. Λοιπὸν δὲν ἦτο αὐτός! . . . Δὲν εἶναι ἄρᾳ γε δυνατόν νὰ εἶχε δανείσει τὰ ἐνδύματά του εἰς κἀνένα φίλον, εἰς κἀνένα σύντροπον; Ἴσως νὰ εὕρισκεται μεταξὺ τῶν ἀγρίων, ἴσως νὰ τρέχη κίνδυνον, μέγαν κίνδυνον . . . εἰς τὸν χαρακτηρὰ του δὲν ἤρμοζε ν' ἀποθάνῃ, ν' ἀποθάνῃ νέος . . . αὐτὸς τὸν ὅποιον ὁ θάνατος τοσάκις ἀντίκρουσε . . . καὶ ὅς τις τόσον ἐπιτηδεύει τὸν ἀπέφυγεν! . . . Ὅταν ἐνθυμούμαι τοὺς κινδύνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος, ὅχι, δὲν ἀποφασίζω νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ βίος ἐξαίφνης τὸν ἐγκατέλειψε. Μίαν ἡμέραν—ἦτο τότε πέντε ἔτων,—ἐπαίζαμεν μαζὺ, ἔτρεχα κατόπιν τοῦ· εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ δρόμου γίνεται ἔξω φρενῶν, πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον, πηδᾷ καὶ γίνεται ἄφαντος . . . ἀπὸ τὸ δεύτερον πάτωμα . . . Φωνάζω, τρέχω εἰς τὸ παράθυρον, κοιτάζω κάτω . . . ἐνόμιζα ὅτι θὰ τὸν ἴδω κατὰ γῆς, ἄψυχον . . . καὶ ὅμως διόλου . . . ὁ πηληκαρᾶς μου ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ φέρεμά του εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος· ἐστήλωσε τὰ μικρά του ποδάρια εἰς τὰς κιγκλίδας καὶ κρατούμενος μὲ τὰς χεῖρας, ἐκύτταζε παιδρῶς ὕψηλὰ καὶ μὲ ἐπερίμενε. «Δὲν θὰ μὲ πιάσῃς, ἐφώναζε, δὲν θὰ μὲ πιάσῃς!» Ἀ! δυστυχῆ, τί τρόμος! Τοῦτο μὲ ἔκαμε καὶ ἠσθένησα τρεῖς ἑβδομάδας . . . καὶ ἐκεῖνος ἐγέλα. Καὶ μίαν ἄλλην ἡμέραν ὅτε ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν σωστὰ μέσα εἰς τὸ δίκτυον τοῦ μπάρμπα Κώστα, ὅς τις ἀμέσως τὸν ἐψάρευσε, μαζὺ μὲ δύο πείστροφαις. Καὶ ὅταν . . . ᾧ πᾶ! δὲν τελειώνω . . . αἰωνίως αὐτὰ συνέβαινον . . . θαύματα τὰ ὅποια ἀπεδείκνυν πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἠθέλην ἀργότερα. Καὶ θέλουν νὰ μὲ πείσουν ὅτι ἔλειπον ἀγριοί, ἄνθρωποι μηδαιμινοί, ἄνθρωποι ὀλόγυμνοι, θὰ ἐτόλμων νὰ ἐγγίσουν τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο παιδίον; Ὅχι . . . δὲν εἶναι δυνατόν! καὶ διὰ τοῦτο ἐγὼ τὸν περιμένω! Νὰ τὸν ἔβλεπα νὰ εἰσέρχεται τώρα διὰ μιᾶς, δὲν θὰ ἐτρόμαζα . . . δὲν θὰ μὲ ἔκαμεν καμμίαν ἐντύπωσιν. Μὲ φαίνεται ἀδιακόπως ὅτι θὰ παρουσιασθῇ, ὅτι θὰ ἀκούσω τὴν φωνὴν του (Ἡ θύρα τοῦ βάθους ἀνοίγεται, καὶ φαίνεται νέος ὅς τις ἴσταται καὶ ἀκούει), τὴν καλὴν καὶ ὥραIAN φωνὴν του δυνατὴν καὶ βροντώδη, καὶ ὅτι θὰ φωνάξῃ καθὼς ἄλλοτε ὅταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὰς σοφὰς ἐκδρομὰς του εἰς τὸ παράλιον. «Ἦλθα! ἦλθα! γέρο Πέτρε, δὲν ἔφαγα τίποτε πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, γρήγορα μίαν ἐμελέτταν! . . . (Ἐπεταὶ συνέχεια.)